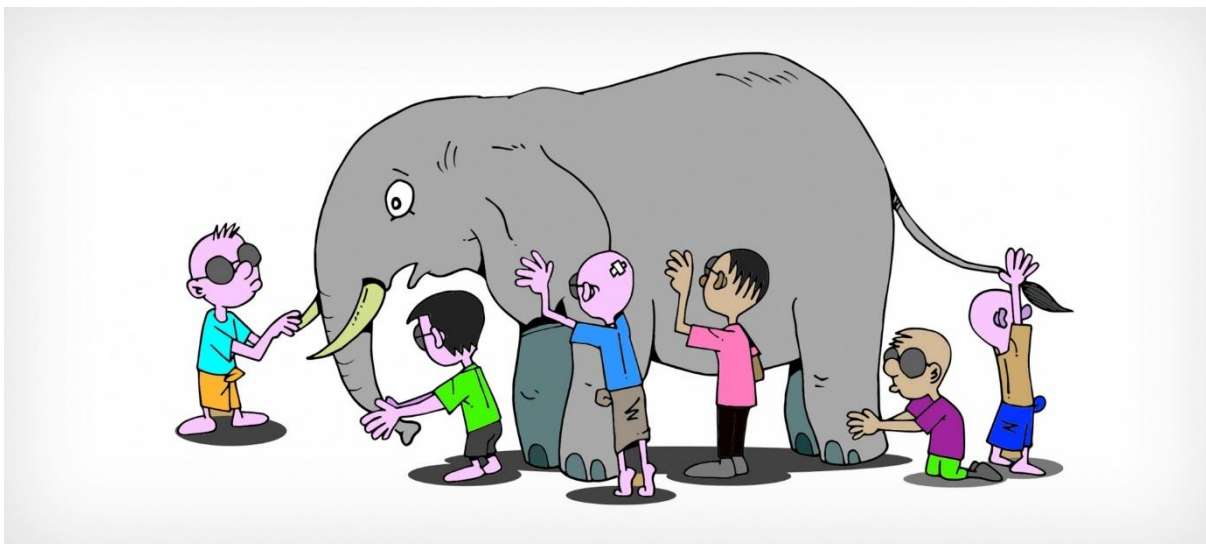

RESNIČNOST

LOGON št. 6, april 2021, str. 10 -18

Gunter Friedrich (LOGON) se je pogovarjal s filozofom in raziskovalcem zavesti Jochenom Kirchofom.

Obstaja veliko znamenj, da za znanim in spoznanim fizično-čutnim svetom obstaja druga raven sveta. Fizično-čutnega sveta se ne da razumeti le iz njega samega. Razumemo ga lahko le, če upoštevamo, da obstaja obsežnejša resničnost.

L. Gospod Kirchhof, prebral sem vrsto vaših knjig, med njimi delo »Die Anderswelt« (Drugačen svet) s podnaslovom *Eine Annäherung an die Wirklichkeit* (Približevanje resničnosti). Kaj ste mislili s pojmom Drugačen svet?

Druga raven biti – prava resničnost

J.K. Obstaja veliko znamenj, da za fizično-čutnim svetom, kot ga poznamo in spoznavamo, obstaja druga raven sveta, druga raven biti. V njej vidim pravo resničnost. To ne pomeni, da bi bil čutni svet privid, ampak je, kakor je to izrazil filozof Schelling, v določenem oziru le »pol resnično«. Občutljivejši ljudje to občutijo vedno znova. Fizično-čutni svet sam po sebi ni razumljiv. Lahko ga razumemo le, če upoštevamo, da obstaja

obsežnejša resničnost. Tudi fizično-čutni svet je resničen, je oprijemljiv, lahko povzroča veselje ali bolečino. Toda vedno znova se pojavlja občutek, da je tu še nekaj Drugega. Moja knjiga ima tudi drug podnaslov: *Raum, Zeit und Selbst in veränderten Bewusstseinszuständen (Prostor, čas in sebstvo v spremenjenih stanjih zavesti)*.

L. Verjamem, da so moje življenje zaznamovali mnogi dotiki iz področij, ki jih označujete kot Drugačen svet (Anderswelt). Prebral sem ponazoritve in opise takšnih dotikov pri številnih pisateljih in pesnikih. Neko mesto v Goethejevem *Faustu* se glasi:

Zdaj pa je planila iz onega večnega temelja,

obilica plamenov; stojimo zadeti;

življenja baklo smo hoteli prižgati;

ognjeno morje nas je obdalo, kakšen ogenj!

Gre pri tem za Drugačen svet?

J.K. Da, to je to slavno mesto, na katerem se Faust obrne, ker je svetloba premočna. Doživlja sončni vzhod v gorah. Potem postaja svetloba vedno močnejša, in končno, zaradi bolečine, ki mu prebada oči, se obrne in izgovori besede: »Sonce, ostani za mojim hrbtom.« Faust spozna, da ne moremo neposredno doživeti drugega višjega sveta. Malo kasneje ob gorskem potoku vidi mavrico, ki se strmo vzpenja. Spozna: »Življenje je v barvnih odsevih.«

L. Na koncu *Fausta* pravi: »Vse minljivo je le prispodoba.«

J.K. Da, tudi to je namig, da obstaja neka druga raven resničnosti, in da jo dobimo z izkušnjami.

L. Ampak od nje smo se odvrnili.

J.K. Dobro je izpričano, da smo mi kot človeštvo to delali skozi stoletja in tisočletja. Obstaja veliko opisovanj, veliko izkustev glede višje resničnosti. Tudi sam sem na tem področju veliko doživel. Ni fantazija, da sem pri devetnajstem letu doživel odločilno izkušnjo, da lahko vzpostavimo povezavo z višjo resničnostjo.

L. Kakšne lastnosti ima ta resničnost?

Posameznik je v njej bolj on sam

J.K. Postaviti jo moramo v odnos do fizično-čutnega sveta, ki ga poznamo. Gledamo lahko vase, meditativno ali tudi miselno-meditativno, in dospemo do določenih plasti svojega bitja, pri katerih imamo občutek, da to poznam, tega se spominjam, da, to pravzaprav sem. Ta druga resničnost ni enostavno zrcalna slika našega fizično-čutnega sveta. Prestopa normalne koordinate prostora in časa, ki jih poznamo. Izbral sem pojem *Anderswelt* (*Drugačen svet*), ki izhaja iz keltske mitologije (v angleščini *Othersworld*). Toda Kelti so pojmu dajali drugačen pomen. Drugačen svet (*Anderswelt*) je bil za njih bolj ali manj finosnovni dvojnik našega sveta.

Raven, o kateri govorim, je zasidrana bolj globoko. Če hočemo to izraziti, pridemo do jezikovnih meja. Posameznik je v Drugačnem svetu (*Anderswelt*) bolj on sam, kot je tukaj. Prostor je bolj prostor, čas je bolj čas. Sebstvo, prostor, čas so bolj globoko vpeti v korenino časa, prostora, sebstva, v prvobitno sfero. In ta prvobitna sfera je zavarovana. Vanjo ne moremo preprosto vstopiti kot da gremo na potovanje. Potrebne so določene predpostavke. Vedno obstajajo skrivna vrata v Drugačen svet, ampak izpolniti moramo določene predpostavke, da bi odprli vrata in tam pridobili veljavna spoznanja. Opraviti imamo z meditacijo, z določenim načinom razmišljanja in z avtentičnostjo.

L. Vsak človek ima zavest. Kakšen je odnos naše zavesti do področij zavesti Drugačnega sveta?

Vse zavedanje – duša sveta – živi prostor

J.K. Zavedst je temeljna kvaliteta sveta nasploh. Vse je konec koncev tudi zavest. Po mojem prepričanju živimo v svetu zavedanja. Obstoj zavesti je ne-izpodbiten, ko govorimo, ko mislimo, ko čutimo, ko smo. Naše bivanje je zgoščena zavest. Lahko rečemo, da smo delujoči princip duše sveta, v njej je naša skupna osnovna korenina. Od tod izvira zavest in zato lahko razumemo drug drugega.

L. Ali lahko rečemo: Drugačen svet je vse zavedanje?

J.K. Da, na določen način je vse zavedanje, na določen način je tudi svetovna duša, prostor, živ prostor, v katerem je odpravljeno ločevanje zaradi oddaljenosti in izločevanja. Pomeni, da tukaj je tudi tam in tam je

obenem tu. Je drugačna vrsta prostora, ki iz različnih vidikov presega fizično-čutno zaznavanje. Oddaljeno je tam lahko blizu.

L. Lahko rečemo, da pomeni pojem prostor v Drugačnem svetu povezanost preko zavesti?

J.K. Da, temu bi pritrdil. To bi lahko potem še naprej razločevali.

L. Pri nas je zaznavanje prostora ločevanje Enega od Drugega.

J.K. Tudi v višji resničnosti smo kot posamezniki na določen način ločeni drug od drugega. Ne plavamo le v morju vse zavedanja, temveč smo kot posamezniki posebna bitja. Preko jaza, to vedno znova poudarjam, preko Jaza kot takega imamo tudi dostop do Drugačnega sveta. Jaz je višje Dobro.

Mali in veliki jaz

L. Mistiki in gnostiki govorijo o preseganju jaza. Od nekdaj jim je znano, da jaz tega sveta ne more vstopiti v božji svet.

J.K. Razlikujem med »malim« jazom in velikim »jaz-om«. Enkrat je tu normalni jaz, ego. Dva jaza med seboj trčita, tako rekoč si stojita nasproti in morebiti prihajata v konflikt. Ampak jaz v najglobljem pomenu, razumljen je kot veliki jaz, je pravo bistvo posameznika. Je tisto, kar omogoča reinkarnacijo. Reinkarnacija ne pomeni, da gre človek (kar se tukaj predstavlja kot jaz) preprosto dalje skozi smrt. Ne, zavest, ki jo poznamo, razpade. To kar gre naprej, je nekaj drugega, nekaj večjega, močnejšega. Nekaj, kar napolnjuje svetovna duša ali veliki jaz. Ta jaz je tisti, ki se spominja.

L. To bi lahko označili kot človekovo resnično sebstvo.

J.K. Tako je. V delu *Die Anderswelt (Drugačen svet)*, sem poskušal uporabiti jezik, ki ni običajen, duhoven ali ezoteričen. Za nekatere stvari sem zavestno uporabil druge pojme. Zato nisem uporabljal besedo »višje sebstvo« ali »resnično sebstvo«. Namesto tega govorim o *kozmičnem antroposu*. Pod kozmično, si predstavljam duhovno-kozmično. To je pojem, ki konec koncev pomeni tudi višje sebstvo. Želel sem odpraviti pojme, ki so že prišli v navado. Mali jaz nima dostopa v Drugačen svet.

Človekova individualnost ima tako rekoč minljiv in neminljivi del. Neminljivi del lahko dostopa do božjega.

K. Kako dobim jaz kot Jaz tega sveta dostop do kozmičnega antroposa, ki sem »jaz« v drugem svetu?

Dostop k samemu sebi

J.K. To je pot zavedanja. Smo bitja zavesti, prehajamo različne inkarnacije in pri tem zorimo. Obstaja prvobitni impulz, v katerem vse na nek način že obstaja. V svojih delih sem uporabljal besedo *arheoteleološko*. *Arhe* pomeni izvor in *telos* cilj. Beseda želi povedati, da sta izvor in cilj nesmrtnega človeka združena od začetka. Tako je možno, da se spominjamo svojega izvora, ki je na določen način vedno prisoten. To ne pomeni, da se odvija naše življenje na nek vnaprej določen način, ampak je resnično sebstvo ali kozmični antropos naše prabistvo. To pravzaprav smo, v tem imamo korenine in je konec koncev, naše človeško dostojanstvo.

Kozmični antropos lahko tudi izdamo. Lahko ga ignoriramo z našimi napačnimi dejanji in usmeritvami, kar izzove karmični bumerang.

Torej, kako naj postopamo? Nahajamo se na dolgi poti preko mnogih inkarnacij, kar ni preprosto. Zato je dostop možen v tem, da se spomnimo lastnega bistva. Spomnimo se sebe samega. Platon je to imenoval *Anamnesis*.

L. Gnostiki so govorili o veliki pozabi.

J.K. Praviloma smo pozabili na svoj izvor. Je »zasut«. Mnogi ljudje do njega nimajo dostopa. In morda tudi nimajo nikogar, da jim pomaga ali daje navodila. Torej je težko. Je pot, ki preprosto »ne pade z neba«. Lahko pridobimo posamezne izkušnje. Lahko naletimo na nepričakovane odprtine, lahko se za trenutek odpro neka vrata, ampak to ni dovolj. Potrebna je pot in pomoč.

L. Moje spoznanje je, da se vsi nahajamo v dvopolarnosti. Sem nižji pol, in potem je tu še višji pol mojega bitja, ki je zasidran globoko v notranjosti. V primeru, da sem ga zaznal, da se me je dotaknil, bom poizkusil z njim ponovno vzpostaviti povezavo. Hrepenenje je prvi korak.

J.K. Da, pravilno. Pogosto imamo tudi v običajnih stanjih občutek, da obstaja še nekaj drugega. Mnogi ljudje to občutijo. Vendar, kaj naj storim? Obstaja dvopolarnost. Lahko rečemo, da obstaja pol inkarnacije in pol ekskarnacije. Oboje imamo v sebi. To pomeni, da smo še vedno umrljivi. Še vedno smo istočasno obenem tudi tam, kjer bomo po smrti. Smrt je vedno prisotna, ne kot pošast, temveč kot lastna kvaliteta biti. Kolikor se na smrt lahko tudi spomnimo. Poznamo jo, ker smo v globoko duhovnem smislu konec koncev v notranjosti tudi smrt. Ne v smislu pošasti, s katero se uničimo.

Morje, sonce, zvezde

L. Bi zdaj lahko spregovorili o najbolj preprostih dotikih z Drugačnim svetom? Ljudje radi opazujemo morje in hrepenijo po njem. Ali, če je možno, ponoči gledajo v zvezdno nebo. Ali pa se preprosto, radi izpostavijo sončnim žarkom.

J.K. Da. In zakaj to delamo? Morje predstavlja razsežnost, občutenje širine. Sonce nam poklanja svetlobo. Kot vam je znano iz moje filozofije, imam drugačen pogled na svetlobo, kakor jo ima naravoslovje. Svetloba sama po sebi, svetloba kot taka, je že sama po sebi fenomen Drugačnega sveta.

L. Običajno doživljamo zunanjo plat stvari. Že preprosta logika nam lahko pove, da obenem obstaja tudi notranja stran.

J.K. To vemo. Imamo zunanost in notranost, kot vse stvari. Pri Drugačnem svetu, teče misel o notranjosti. Če lahko sodoben človek v vsakdanu, ko je okolje onesnaženo, še vedno z veseljem opazuje zvezdno nebo, gotovo doživlja izkušnjo, da se ga nekaj globoko dotika.

Opazovanje zvezdnega neba prišepetava globokemu občutju, da je tu še nekaj drugega kot to, kar nam želi predstaviti fizika, astrofizika... Je nekaj, kar na nas deluje prvinsko. Čutimo, da smo na nek način doma v tej kozmični povezavi. Lahko zaslutimo, da sem tukaj pristen, tukaj sem pravzaprav doma. S tem sem mislil duhovno-kozmično. Vidno zvezdno nebo je simbol, odsev nečesa, kar stoji za njim. Niso enostavne žareče plinske krogle, ki se premikajo. Globoko v nas zakoreninjen občutek nas lahko prepriča o nečem boljšem.

Podobno velja za mavrico. Vedno znova sem na potovanjih, ko je nekdo rekel: »Glejte, mavrica je.«, začel opazovati v tisti smeri. Običajno pričnejo ljudje s fotografiranjem mavrice. Čutijo, da je v mavrici zajeto nekaj več, da simbolizira globoko dogajanje. Podobno je tudi z morjem. Že sama horizontalna linija morja ima svojevrstno magijo, ki se ji lahko prepustimo. Na določen način je morje v človeku samem. Podobno velja tudi za gore.

L. Če torej pravimo, da ima vse, kar se kaže v zunanjem svetu, skrito notranjo stran, potem je mogoče razložiti, da velike stvari v zunanjem svetu v nas izzovejo resonanco, ki ustreza nečemu velikemu v našem lastnem notranjem svetu.

Kako velik je pravzaprav človek?

J.K. Čutimo nekaj o tem, kako velik je pravzaprav človek. Obenem imamo opraviti tudi s širjavo. Lahko se spomnim zelo močne izkušnje, ki sem jo imel, ko sem bil star dvajset let. Bilo je v Dolomitih. To je bila pretresljiva izkušnja, povezana z opazovanjem zvezdnega neba in odprtino. Bila je odločilna izkušnja v mojem življenju. Zgodilo se je ponoči. Še skozi ves naslednji dan sem občutil, da sem veliko večji kot moja fizično-čutna pojava. Bil sem silno velik. In tudi pokrajina okoli mene, se mi nenadoma nič več zdelo velika. V mogočem gorovju Dolomitov, se nisem več doživljal kot majhen človek. Skoraj sem imel občutek, da je ravno obratno. To ni imelo nič opraviti z napihnjenostjo, z velikimi predstavami. Bilo je osnovno občutje tega, kako velik je v resnici človek in kaj ga v njegovem dostojanstvu pravzaprav označuje.

L. Zakaj smo tukaj tako majhna bitja? Zakaj je to veliko, drugačno, obširno ustvarilo svet, kot ga poznamo?

Vedno znova je obstajal padec

J.K. O tem lahko povemo veliko. Sprašujete, zakaj fizični svet s svojimi značilnostmi obstaja in zakaj se v njem pojavljamo. Rad bi povedal, da zato, ker je vedno znova v kozmičnih sistemih prihajalo do fundamentalnega padca. Padec gre lahko tako daleč, da nekoga prisili vstopiti skozi prehod spodnjega sveta, da bi se od tam znova razvijal

nazaj. V drugem delu Goethejevega *Fausta* je mesto, na katerem je jasno izraženo, kako mora človek znova začeti od začetka.

Padec je vedno možen. Obenem človek prejme tudi možnost, da se ponovno razvije navzgor. Vedno obstaja tudi preizkušnja. Torej ni vseeno, kaj delamo.

L. Kdo je ta, ki je padel?

J.K. Kozmični antropos, če se kot tak resnično dojema, ne more pasti. Je potencial v človeku, je možnost. Budisti bi rekli, da ponazarja budizem, ki je položen v vsakega človeka. Potencialno je vsakdo Buda, toda ta možnost še ni izpolnjena. Le če smo v resnici postali kozmični antropos, če smo dosegli stopnjo Bude, ne bomo več padli. Pred tem, pa je padec možen.

Človeštvo pomeni stati v preizkušnji, v kozmični odgovornosti, ki se razlikuje glede na kozmično raven, na kateri živimo. Pri tem nam lahko spodleti.

L. Če izhajamo iz tega, da iščemo pot nazaj na višjo raven, na raven duše sveta, kakor opisujete, potem se pri tem spremenimo. V zavesti in tudi s pojavo. Ali v polju narave, kjer živimo, ustvarimo s kako potjo kaj blagodejnega?

J.K. O tem sem napisal knjigo *Erlosung der Natur (Odrešitev narave)*. Da, na določen način lahko človek naravo tudi odreši. Spodnja svetova (rastline in živali) čakata na to. Seveda je beseda »odrešiti« kompleksen pojem, tega se zavedam. Na vsak način lahko človek blagodejno učinkuje na spodnje svetove. Ko gre po takšni poti, lahko uniči tudi določene demonske silnice, ki se nahajajo v teh svetovih.

L. Danes doživljamo krizo naravnega okolja. Izgublja se vitalnost, mnoge vrste izginjajo, nove ne nastajajo več. Ima kriza narave opraviti kaj s sedanjo krizo človekove zavesti?

J.K. Da, nedvomno. Živimo v temeljni krizi, v ekstremni situaciji. S tem je povezana Korona-kriza. Konec koncev gre za temeljno vprašanje našega bivanja ali kaj človek pravzaprav je? To se dotika mnogih. V današnjem času, se na našem planetu nahajamo v zelo odločilni situaciji.

L. Morda ravno sedanja kriza narave in človeka kaže na nujnost hoje po notranji poti, poti notranje spremembe, zaradi katere tudi narava prejema nove impulze.

J.K. Če se izrazimo patetično, nam narava tako rekoč govori: »Ti, človek, bi lahko to storil. Ti bi moral to storiti. Zakaj ne narediš tega?« Da, človek je poklican k novemu načinu gledanja, kar bi moral najprej razumeti. V tem je skrita težava. Kajti mehanistično naravoslovje je zavest večine ljudi povezalo z zunanjo stranjo stvari. Da bi spoznali duhovno pot, je potrebno, da se pri mnogih odstrani veliko ovir.

L. Prav prisrčna hvala za intervju, gospod Kirchhoff.

Jochen Kirchhoff je filozof in raziskovalec zavesti. K njegovim delom štejemo:

Was die Erde will – Mensch, Kosmos, Tiefenökologie (Kaj zemlja hoče – človek, kozmos, globoka ekologija) 1998; *Die Anderswelt – Eine Annäherung an die Wirklichkeit* (Drugačen svet – približevanje resničnosti) 2002; *Die Erlösung der Natur – Impulse für ein kosmisches Menschenbild* (Odrešitev narave – impulzi za kozmično podobo človeka) 2004; *Räume, Dimensionen, Weltmodelle – Impulse für eine andere Naturwissenschaft* (Prostori, dimenzije, modeli sveta – impulzi za drugačno naravoslovje) 2007.

Zavest, ki jo poznamo, bo razpadla. Str. 14

Dostop je: sebe-se-spominjati Str. 15

Zvezdno nebo se nas dotakne prvinsko. Str. 16

Kozmični antropos je potencial v človeku. Str. 17